

РЕШЕНИЕ

№ 3048

гр. София, 30.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 26.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3709** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчноосигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Интерброкс“ ЕООД, с адрес [населено място] , район „И.“,[жк]бл. 10 вх.А ап 11, представлявано от управителя Б. И. С., чрез адв. Б. и С. /впоследствие, поради прекратяване на договора за правна защита и съдействие с АД“Балкански и партньори“ –л.172, само адв. С./ срещу Ревизионен акт № Р – 22221520006338 – 091 – 001/09.08.2021г., издаден от Г. И. М., възложител на ревизията и А. А. Н., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение №1897/15.12.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

Настоящото производство е образувано по повод решение № 4340/09.04.2024г. на ВАС, Първо отделение, с което е отменено Решение № 4618/10.07.2023г. по адм.д.№ 2157/2022г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

С ревизионния акт в обжалваната му част са установени задължения на „Интерброкс“ ЕООД по ЗДДС в размер общо на 25 842,61 лева, от които 19 421 ,62 лева главница и лихва 6420,99 за данъчни периоди м. 12.2017г., м.08.2018г. и м. 09.2018г. в резултат от отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „Кварц дизайн България“ ЕООД и „Лаура Кетъринг“ ЕООД.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт в обжалваната част като незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон и допуснати

съществени нарушения на административно-производствените правила. С допълнителна молба са наведени доводи за нищожност на ревизионния акт. Правят се възражения, че формалните предпоставки за упражняване правото на данъчен кредит са изпълнени, оспорва се изводът, че не е налице данъчно събитие, т.е. не е доказано получаването на услугите от доставчика „Кварц дизайн България“ ЕООД. По отношение на фактурите, издадени от „Кварц дизайн България“ ЕООД се посочва, че по тях е получена услуга по договор за търговско посредничество, за която е изплатено възнаграждение. На Софийска стокова борса са сключени договори между „Интерброкс“ ЕООД и неговите съконтрахенти, до което се е стигнало в резултат на посредничеството на „Кварц дизайн България“ ЕООД. „Интерброкс“ ЕООД е представлявало клиенти на стоковата борса, които са намерени от посредника, за което му е платено възнаграждението. Впоследствие са сключени договори на стоковата борса с клиентите, посочени от „Кварц дизайн България“ ЕООД, което доказва извършената посредническа услуга, изразяваща се в свързване на страните по бъдеща сделка, по която посредникът не участва пряко, няма задължения по нея да извършва каквито да било правни или фактически действия, което не изисква специален кадрови потенциал, а самият управител е в състояние сам да осъществи предмета на доставката. Характерът на услугата не изисква съставянето на документи, писмена кореспонденция, а търговската кореспонденция се извършва между борсовия член /в случая жалбоподателят/ и клиента. Органите по приходите са отменили ревизионния акт при същите фактически установявания и писмени доказателства по отношение на други 12 доставчици на посреднически услуги, а са отказали правото на приспадане на данъчен кредит единствено по отношение на „Кварц дизайн България“ ЕООД. Твърди се наличие на доказателства за реалност на осъществените услуги, идентични по отношение на всички доставчици на посреднически услуги в т.ч. и „Кварц дизайн България“ ЕООД, поради което противоречивите изводи на органа по приходите са непонятни. Оспорва се наведеното в Решение 1897/15.12.2021г. твърдение, че в споразумителните протоколи за извършеното от доставчика „Кварц дизайн България“ ЕООД са вписани бъдещи събития, за които страните по доставките е нямало как да знаят предварително. Издаването на споразумителния протокол преди борсовия договор не означава, че страните по протокола не знаят и нямат информация относно предстоящата сделка, както неправилно е тълкувал органа. Параметрите на договора за предмет на предварителни уговори и преговори, а сделките са сключени, което означава извършване на услугата. и недопустимост на изводите във вреда на жалбоподателя, базирани на основание нередности при доставчика или извършени данъчни нарушения. Излага доводи относно неправилните изводи на органа, обосновани на факта на неоткриване на доставчика на адреса или нередности при него. Цитира практика на СЕС и релевира доводи относно липсата на констатации на органа за установено наличие на данъчна измама, което е необходимо условие, за да се откаже правото на данъчен кредит.

Относно доставките от „Лаура Кетъринг“ ЕООД се правят възражения, че реалното изпълнение не е оспорено от органите по приходите. Правото на данъчен кредит е отказано на осн. чл. 70 ал.1 т. 3 от ЗДДС, като е прието, че предметът на доставките е предназначен за представителни или развлекателни цели. Изтъква се, че по отношение на тези доставки липсват каквито и да било обсъждания в РД, а едва в РА органът неправилно е приел, че храните са предоставяне на клиенти покрай новогодишните

празници. Сочи, че закупените хранителни стоки - салати, основни ястия, десерти са използвани в проведената през м. декември 2017г. кампания за рекламиране, разширяване дейността на дружеството и привличане на нови клиенти. Организиран са поредица от семинари за запознаване на участниците в тях със спецификата в дейността на брокерите, правилата за борсова търговия, предимства и ползи от сключването на борсови сделки, необходими документи, правила за работа на стоковите борси, ред за разглеждане на спорове. Твърди се, че семинари са пряко свързани с осъществяването от жалбоподателя услуги в рамките на неговата независима икономическа дейност и са част от тази дейност, поради което е налице право на данъчен кредит по фактурите, издадени от „Лаура Кетъринг“ ЕООД за организиране на семинарите. Изтъква се, че в РД липсват констатации, свързани с издадените от „Лаура Кетъринг“ ЕООД фактури, а такива за първи път се изразяват в Решението на директора на ДОЗОП. Представени са писмени бележки.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуалния представител на „Интерброкс“ ЕООД, адв. С., оттеглят се доказателствени искания, сочи, че са представени всички налични доказателства по делото, моли за отмяна на РА в оспорената част. Претендира разноски по списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт В., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана, по съображения изложени в решението на директора на ДОДОП. Претендира юрисконсултско възнаграждение за всички съдебни инстанции.

Прокурор от СГП не се явява, не излага становище по същество на спора.

Съдът, въз основа на представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221520006338 – 020 – 001/20.10.2020г., издадена от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ на ТД на НАП – С., оправомощен със Заповед № РД – 01 – 128/18.02.2020г./л.35/ на директора на ТД на НАП – С.. Със заповедта е възложено извършването на ревизия на „Интерброкс“ ЕООД за установяване на задължения за ДДС за данъчни периоди от 01.09.2015г. до 31.03.2019г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221520006338 – 092 – 001/14.05.2021г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение срещу констатациите, отразени в ревизионния доклад.

Ревизията приключва с издаването на Ревизионен акт № Р – 22221520006338 – 091 – 001/09.08.2021г. от Г. И. М., възложител на ревизията и от А. А. Н., ръководител на ревизията, вписани в ЗВР №Р-22221520006338 – 020 – 001/20.10.2020г.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред, отменен частично и частично потвърден с Решение № 1897/15.12.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ

на НАП – С. в частта, която е предмет на съдебен контрол в настоящето производство.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Във връзка с възражения на жалбоподателя, че ревизиращите не са притежавали качество „органи по приходите“ в периода от 20.10.2020г. до 09.08.2021г., защото са преназначени от директора на ТД на НАП – С., а не от изпълнителния директор на НАП, са представени от ответника и приети по делото заповеди за преназначаване на Г. И. М. /възложител на ревизията/, А. А. Н./ръководител на ревизията/ и С. Г. К. /подписала ревизионния доклад, заедно с А. А. Н./, издадени от директора на ТД на НАП –С..

Допълнително са изискани и представени заповеди, с които изпълнителният директор на НАП е оправомощил директорите на ТД на НАП на основание чл. 10, ал. 1, т.1 и т. 9 от ЗНАП във вр. с чл. 6, ал.2 и ал.3 от ЗДСл да упражняват посочени в заповедите правомощия на орган по назначаване по служебни правоотношения с държавните служители от съответните ТД на НАП. Така представената Заповед №ЗЦУ – 1347/23.12.2009г. доказва валидност на преназначаването на С. Г. К. със Заповед № 342/30.12.2009г. от директора на ТД на НАП – С., оправомощен със Заповед № ЗЦУ – 1347/23.12.2009г. на изпълнителния директор на НАП. Преназначаването на Г. И. М., възложител на ревизията със Заповед № 56.12/30.10.2012г. от директора на ТД на НАП – С. е след оправомощаване от изпълнителния директор на НАП със Заповед № ЗЦУ – 416/20.04.2012г. Същото се отнася и до преназначаването на А. А. Н., ръководител на ревизията със Заповед №3249/09.11.2018г. на директора на ТД на НАП – С., оправомощен със Заповед № ЗЦУ – 807/08.07.2015г. на изпълнителния директор на НАП. Посочените доказателства опровергават твърденията на жалбоподателя в становище от 23.11.2022г. /л. 152/, че участвалите в ревизионното производство лица нямат качество на „органи по приходите“, защото заповедите за преназначаване са нищожни, издадени от некомпетентен орган. По делото са представени на хартиен и магнитен носител доказателства относно наличието на валиден електронен подпис и КЕП, за документите издавани и връчвани по електронен път в хода на ревизионното производство. Електронните подписи не са предмет на оспорване. Изоставя се и искането за представяне на оригинал на декларация от ревизираното лице, с която е декларира електронен адрес за кореспонденция с органите по приходите. По делото е приложено копие на декларация /л.139/, подписана от управителя Б. С., до ТП на НАП Б., както и отговор от ответника, че декларацията е била подадена по електронен път./л.166/. Не се оспорва електронният адрес на който са изпращани съставените от органа по приходи актове.

Във връзка с твърдението за невалидно връчване на документи по електронен път в хода на ревизионното производство е представено доказателство за деклариран електронен адрес от „Интерброкс“ ЕООД /л. 139/ - [електронна поща]. С писмо на ТД на НАП с изх. № 53 – 06-7111/09.12.2022г. е направено уточнение, че декларацията с посочения електронен адрес е получена на електронен адрес на орган по приходите, представено е копие на декларацията и два броя разпечатки от електронен адрес за получаване на декларацията. Електронните документи от ревизионното производство

са връчвани редовно, на декларирания от жалбоподателя електронен адрес.

В хода на съдебното производство е прието заключение на съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира изцяло като неоспорено от страните, обосновано и обективно. Вещото лице е дало заключение, че с Решение №1897/15.12.2021г. са потвърдени задължения за ДДС в размер както следва: за данъчен период м.12.2017г.-11031,00лв., за данъчен период м.08.2018г.-3265,62лв. и за данъчен период м.09.2018г.-5125,00лв. , общо в размер на 19 421,62лв. Задълженията произтичат от непризнат данъчен кредит по доставки на „Кварц дизайн България“ ЕООД и Л. К.“ ЕООД.

От доставчика „Кварц дизайн България“ ЕООД са издадени 6 фактури в данъчни периоди м. 08.2018г. и м. 09.2018г. с предмет на доставките „плащане по договор за посредничество“. От „Лаура Кетъринг“ ЕООД са издадени 4 фактури в данъчни периоди м. 12.2017г. с предмет на доставките „кетъринг услуги“. Данъчната основа по фактурите, издадени от „Кварц дизайн България“ЕООД е осчетоводена по сметка 602 – Разходи за външни услуги, ДДС – по сметка 4531 – ДДС на покупките. Общата стойност по фактурите, издадени от „Лаура Кетъринг“ ЕООД е осчетоводена като задължение към доставчика „Лаура Кетъринг“ ЕООД по счетоводна сметка 401 – Доставчици, данъчната основа по фактурите е осчетоводена по счетоводна сметка 602- разходи за външни услуги, ДДС – по сметка 4531-ДДС на покупки.

Между „Интерборкс“ЕООД и „Кварц дизайн България“ ЕООД е сключен договор за посредничество от 01.07.2018г. /л. 1215/, въз основа на който са издадени процесните фактури като към всяка фактура е приложен Споразумителен протокол от същата дата, съответно № 1/02.08.2018г., № 2/06.08.2018г., № 3/11.09.2018г., №4/13.09.2018г., № 5/14.09.2018г. и № 6/15.09.2018г. В споразумителните протоколи е записано, че е извършено борсово посредничество по договори за борсово посредничество със „Стам трейдинг“ АД, „Железник – М“ ООД, „Петромар“ АД, „Косаня“ ЕООД, по които са сключени Борсови договори за покупко – продажба на стоки на Софийска стокова борса, на която борса жалбоподателят е представлявал посочените по – горе дружества.

Между „Л. К.“ и „Интеброкс“ ЕООД е сключен договор от 07.12.2017г. Предметът на договора е цялостно организиране на официални фирмени събития – семинари в ресторант Л. – НДК до 280 участници, съгласно оферти, които са неизменна част от договора, за всяко събитие от графика на възложителя на семинара „Интерброкс“ ЕООД. Представени са оферти към всяка от фактурите с предмет оферираните и възложени услуги като наем на зала, озвучаване, мултимедия, лого, материали, декорация, шатри, чинии, салфетки и чаши, с уточнение, че стойността на тези услуги е включена в избраната от клиента пакетна цена. К. услугите, по данни на жалбоподателя са ползвани в рамките на провеждана през м. декември 2017г. кампания за рекламиране и разширяване на дейността на дружеството с цел привличане на нови клиенти, като в рамките на тази кампания са организирани поредица от семинари, в които участниците са подробно запознати със спецификите в дейността на брокерите, опериращи на стоковите борси, правилата за борсова търговия, предимствата и ползите от сключването на борсови сделки, необходими

документи, правила за работа на стоковите борси, ред за разглеждане на споровете. Данъчната основа по доставките от „Лаура Кетъринг“ ЕООД е осчетоводена като разход за основната дейност на „Интерброкс“ ЕООД.

Плащанията по фактурите, издадени от „Кварц дизайн България“ ЕООД са извършени в брой, към фактурите са приложени фискални касови бонове, всичко на обща стойност 49 746,00лв. По фактурите, издадени от „Лаура Кетъринг“ ЕООД плащането е в брой по банковата сметка на доставчика в „Райфайзенбанк“ АД на обща стойност 66 186,00лв.

Вещото лице дава заключение, че за изпълнение на доставките с предмет „посреднически услуги“ са представени сключени Борсови договори за покупко-продажба на стоки чрез посредничеството на членове на Софийска стокова борса, по които „Интерброкс“ ЕООД представлява „Стам трейдинг“ АД, „Железник –М“ООД, „Петромар“АД и „Косаня“ ЕООД, за което е начислено възнаграждение по фактурите, издадени от „Кварц дизайн България“ ЕООД.

По последващи облагаеми доставки също са представени договори и фактури. Вещото лице дава заключение, че издадените фактури от „Кварц дизайн България“ ЕООД и „Лаура Кетъринг“ ЕООД съдържат изискуемите реквизити по чл. 114 ЗДДС и са отразени в отчетните регистри на „Интерброкс“ ЕООД по чл. 124 от ЗДДС.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт, в предвидения от закона срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, от възложителя и ръководителя на ревизията, вписани в ЗВР, след надлежно възложена ревизия съгласно чл.112 и 113 от ДОПК.

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Във връзка с това и с оглед разпоредбата на чл.16, ал.1, т.1 ЗЕДЕУУ, по делото са представени заверени копия на електронни съобщения за издаването на КЕП на служителите, подписали електронни документи, издадени във връзка с приключилото ревизионно производство. Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, Заповеди за изменение на ревизионното производство, РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл.3 ЗЕДЕУУ (ред. - ДВ, бр. 85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. Съгласно чл.4 ЗЕДЕУУ автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов

извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 ЗЕДЕУУ електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал.3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл.13, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент (ЕС) № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал.3 и ал.4 ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях усъвършенстван електронен подпис означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл.26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях квалифициран електронен подпис означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл.26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Установява, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР и ЗИЗВР, квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Ето защо, Съдът намира, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са надлежно подписани. Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и е

постановено в рамките на преклузивния срок по чл.109 ДОПК.

Ревизионният акт е изготвен в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити, поради което и съдът намира обжалвания акт за валиден, издаден от компетентен орган. Неразделна част от него е и ревизионният доклад, ведно с приложенията към него.

Няма допуснати съществени нарушения на процедурните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна, предвид и разпоредбата на чл. 160, ал. 3 и ал. 4 от ДОПК. Възраженията за невалидно връчване на документи по електронен път в хода на ревизионното производство са опровергнати от доказателствата по делото, по съображенията, изложени от фактическа страна. Дори да се приемат процесуални нарушения, те не могат да се определят като съществени и да са самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт и отпадане на установените с него данъчни задължения само на това основание.

Не се установяват основания за прогласяване на нищожност на оспорения ревизионен акт.

В хода на административното оспорване на РА е произнесено Решение №1897/15.12.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, с което РА е изменен за данъчен период м.08.2018г. като е определен ДДС за внасяне в размер на 3 265,62лв., ведно със съответните лихви и е потвърден за данъчни периоди м.12.2017г. и м. 09.2018г. ведно със съответните лихви.

За да потвърди РА в частта относно непризнатото право на данъчен кредит по доставки, извършени от „Кварц дизайн България“ЕООД решаващият орган е приел, че само по отношение на това дружество в споразумителните протоколи за извършената услуга от доставчика са вписани бъдещи събития, за които страните по доставките няма как да са имали информация предварително, т.е датите на съставяне на протоколите за извършената работа предхождат датите, на които са сключени борсовите договори като е невъзможно номерата на договорите да бъдат предварително известни на страните по споразумителните протоколи и да бъдат вписани в тях.

Не е спорно между страните, че жалбоподателят безспорно е представлявал на Софийска стокова борса „Стам трейдинг“ АД, „Железник –М“ООД, „Петромар“АД и „Косаня“ ЕООД и с неговото посредничество са сключени договори за покупко-продажба на стоки на Софийска стокова борса. Фактурите, издадени от „Кварц дизайн България“ ЕООД са осчетоводени като разход за основната дейност на жалбоподателя.

На първо място следва да се отбележи, че въпросните споразумителни протоколи се отнасят до уговаряне на възнаграждение за посредника по договор за посредничество между жалбоподателя и „Кварц дизайн България“ЕООД. Действително във 5 от 6-те споразумителни протокола /изключение прави този от 15.09.2018г. на л.1206, приложение №3/са посочени № и дати на сключени договори за борсово представителство, които са след датата на протоколите. В протокол от 14.09.2018г. се сочат два договор за борсово представителство от 13.09.2018г. –дата предхождаща сключването на протокола и договор от 18.09.2018г., в протокол от 13.09.2018г. се сочи договор от 18.09.2018г., в протокол от 11.09.2018г. се сочи

договор от 13.09.2018г., в протокол от 06.08.2018г. се сочи договор от 13.09.2018г., а в протокол от 02.08.2018г. се сочи договор от 07.08.2018г. и от 17.08.2018г.

При анализ на тези доказателства органът не е съобразил, че неговите аргументи са неотнормирани към протокол от 15.09.2018г. и частично към протокол от 14.09.2018г., в който се сочи договор за борсово представителство от 13.09.2018г. и следователно за тези две доставки не би следвало при тези доводи да се отказва правото на данъчен кредит. На следващо място впечатление прави факта, че отклонението между датата на съответния споразумителен протокол и тази на съответстващия договор е с няколко дни, с изключение на протокол от 06.08.2018г. При сключването на подобни сделки на борсовия пазар е напълно нормално да протичат преговори и да се осъществява процес на договаряне, което отнема известно време, но сделката да е уговорена и информацията да е налична. В този смисъл се споделят доводите на жалбоподателя, че услугата е извършена и възнаграждение се дължи. Както от доказателствата по делото, така и изготвената експертиза потвърждава последващото сключване на борсови сделки, което навежда на извод за действително осъществени услуги. Отделно от изложеното напълно възможно е част от посочените данни в споразумителните протоколи/№ и дата на договор/ да са били попълнени на по-късен етап, което би обяснило разминаване в датите, но категорично не води до извод за нереалност на извършените услуги. Още повече, че предмета на договора за посредничество се изразява в това изпълнителят да извършва посредничество за осигуряване на клиенти и/или подпомагане и съдействие при покупко-продажба на метали, метален скрап, горива, включително и на стоковите борси, все обстоятелства, които предполагат времеви диапазон за извършване на действия по изпълнение на договора. Вярно е отбелязано, че при договорът за посредничество, посредникът дължи свързване на страните по една бъдеща сделка, в която той не участва пряко, нито има задължения по нея за извършване на каквито и да било други правни или фактически действия. Действително неговото възнаграждение е поставено под условие от реализирането на тази сделка, за която той е свързал страните, тъй като възнаграждение би му се дължало само ако сделката е реализирана. Изложеното различава договорът за посредничество от договора за поръчка и от комисионния договор. /В тази насока-Решение № 37 от 27.04.2012 г., постановено по търг.дело № 1143 по описа за 2010 г. на Търговска колегия, на Върховния Касационен Съд, постановено по реда на чл. 290 от ГПК/. Обстоятелството, че в резултат на получените услуги ревизираното лице като член на ССБ е сключило последващи договори за борсово представителство сочи на действителност на извършените доставки на услуги от доставчика „Кварц дизайн България“ЕООД, потвърдено и от извършената експертиза, т.е. от договора за посредничество са произлезли целените последици. Налице са и доказателства за осъществено разплащане между страните- касови бонове към всяка фактура.

Въпреки, че в Решение на директора на ДОДОП по отношение на „Кварц дизайн България“ЕООД не са наведени подобни доводи, то с оглед наличните по делото аргументи на ревизиращия екип и указанията на ВАС, съдът счита, че следва да обсъди и констатациите свързани с кадровата обезпеченост на доставчика на услугите, неоткриването му на адреса, предоставен за кореспонденция с НАП, нередности при доставчика и участие в данъчна измама.

Напълно се споделят доводите на жалбоподателя, че за изпълнение на услуги по договора за посредничество не е нужно наемането на лице със специална

квалификация и особени умения, защото естеството на услугата предполага, че самият управител на дружеството би могъл да изпълнява тези задачи. Простото констатиране на факт, че проверявано дружество няма наети по трудов или граждански договор лице не води до автоматичен извод за липса на кадрова обезпеченост, тъй като трябва да се държи сметка за предмета на дейност, естеството на поетите ангажименти по облигационни отношения и факта, че всеки управител би могъл не само да управлява и ръководи дружеството, но и да е ангажиран пряко в неговата дейност.

По отношение на неустановяване на доставчика, то само по себе си това обстоятелство не води до извод за нереалност на доставките, нито представлява основание за отказване на правото на данъчен кредит. Самият решаващ орган е посочил, че при извършване на ревизията не са предприети всички мерки за издирването на относимите документи и доказателства, не са изчерпани всички възможности за установяване на контакт с дружеството – доставчик, както и със счетоводството на жалбоподателя, не са обсъдени всички представени от жалбоподателя доказателства, не е преценена нуждата от изискване на още доказателства. Всичко това води до необективност при извършването на ревизията, респективно до необоснованост на формираните изводи.

Наличието на реална доставка е материалноправно изискване за признаване право на данъчен кредит, както съобразно нормите на съюзното право и практиката на СЕС, така и съобразно националното законодателство. При наличие на реални доставки на стоки и/или услуги и изпълнение на другите материалноправни изисквания за приспадане на ДК отделни формални нередовности в притежаваните от получателя документи не могат да се отразят негативно на правото на приспадане. Също така, при наличие на реални доставки на стоки и/или услуги отделни нередовности при прекия или предходните доставчици не могат да доведат до право на отказ на ДК без да се доказва, че ДЗЛ е знаело или е трябвало да знае за извършената от някой от доставчиците по веригата злоупотреба (Решение на СЕС от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11, Решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело C-324/11 G. T.).

Според даденото от СЕС тълкуване изводите за наличие на реални доставки на стоки или услуги, респ. липсата им, както и данните за знание у получателя за извършена от някой от доставчиците по веригата измама, следва да се направят въз основа на "обективни факти" - факти и обстоятелства от обективната действителност, при съвкупната преценка на които може да се направи извод в подкрепа на едната или другата теза при общото разпределение на доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 1 АПК. Съдът намира, че в случая не са налице обективни данни, от които да се направи извод, че ревизираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че спорните услуги са част от схема за неправомерно приспадане на данъчен кредит. Т. доказване не е извършено в хода на ревизията.

По отношение на отказа да се признае правото на данъчен кредит по фактури, издадени от „Лаура кетъринг“ ЕООД, органът е приел, че процесните услуги са действително извършени от вписания във фактурите доставчик, но в чл. 70 от ЗДДС са посочени ограничителни условия във връзка с приспадането на данъчен кредит - в т.3 е уредено ограничение, когато стоките или услугите са предназначени за представителни или развлекателни цели, като например посрещане, престой и изпращане на гости и делегации, нощувки, консумация на храна и напитки,

организиране на делови срещи, тържества, развлекателни мероприятия, екскурзии/чл. 62 ар.1 от ППЗДДС/.

Съдът намира за нужно да отбележи на първо място, че предположението за истинност на фактическите констатации в ревизионния доклад е свързано със залегналите в ДОПК принципи на законност, обективност и добросъвестност при упражняване на предоставените на органите по приходи властнически функции в изпълнение на служебните им задължения за установяване на възникналите по силата на закона данъчни задължения. Съгласно чл. 3, ал.1 от ДОПК органа по приходите в пределите на своята компетентност е длъжен да установи безпристрастно, точно и обективно всички факти и обстоятелства, отнасящи се до правата, задълженията и отговорността на данъчните субекти. Фактическите констатации не могат да бъдат предположения на органа по приходи. Те следва да се основават на доказателствата събрани по реда, установен в ДОПК. Тези доказателства, следва по несъмнен начин да установят факти и обстоятелства от значение за правилното и законосъобразно определяне на данъчните задължения на ревизираните субекти. Поради това задължително изискване е ревизионният доклад да съдържа мотиви, които да се основават на обективна преценка на доказателствата. Видно е, че процесният ревизионен доклад не съдържа изобщо фактически констатации, аргументи и обосновани изводи, свързани с установените в диспозитивната част на ревизионния акт данъчни задължения по отношение на „Лаура кетъринг“ ЕООД.

Едва в ревизионния акт се описват фактурите на доставчика „Лаура кетъринг“ ЕООД и се навеждат твърдения, без да е извършен какъвто и да е анализ на събраните по време на административното производство писмени доказателства.

Между „Л. К.“ и „Интеброкс“ ЕООД е сключен договор от 07.12.2017г. Предметът на договора е цялостно организиране на официални фирмени събития – семинари в ресторант Л. – НДК до 280 участници, съгласно оферти, които са неизменна част от договора, за всяко събитие от графика на възложителя на семинара „Интерброкс“ ЕООД. Представени са оферти към всяка от фактурите с предмет оферирани и възложени услуги като наем на зала, озвучаване, мултимедия, лого, материали, декорация, шатри, чинии, салфетки и чаши, с уточнение, че стойността на тези услуги е включена в избраната от клиента пакетна цена. Извършени са плащания. Напълно произволен се явява изводът на органите по приходите, че храните са представени на клиенти на дружеството по време на коледните празници. Независимо от обстоятелството, че в хода на съдебното производство жалбоподателят не се е ползвал от правото да представи допълнителни доказателства в подкрепа на тезата си, то предмета на договора и съдържанието на писмените документи сочат, че услугите от този доставчик са пряко свързани с независимата икономическа дейност на жалбоподателя, поради което същият следва да се ползва от правото на данъчен кредит по процесните фактури.

Ревизионният акт е административен акт, с който на адресата му се възлагат определени финансови задължения. При издаването му съгласно чл.170, ал.1 от АПК, приложим по силата на препращащата разпоредба на §2 от ДР на ДОПК, административният орган трябва да установи съществуването на фактическите основания посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Ревизионното производство е проведено по общия ред, поради което ревизионният акт не се ползва с доказателствена сила по смисъла на чл.124, ал.2 от

ДОПК. За фактите и обстоятелствата, на които се основава следва да бъдат събрани доказателства в хода на производството, проведено от органите по приходите. С тази доказателствена тежест органът не се справи.

Водим от гореизложеното съдът намира, че оспореният РА е материално незаконосъобразен, поради което подлежи на отмяна.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, претендирани своевременно в размер на 3456,74лв./ три хиляди четиристотин петдесет и шест лв. и седемдесет и четири ст./ от които 50лв. държавна такса, 500лв. възнаграждение на вещо лице , 2700лв. адвокатски хонорар и държавна такса за касационното производство 206, 74лв.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК Административен съд София-град, 62-ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Интерброкс“ ЕООД, с адрес [населено място] , район „И.“,[жк] бл. 10 вх.А ап 11, представлявано от управителя Б. И. С., Ревизионен акт № Р – 22221520006338 – 091 – 001/09.08.2021г., издаден от Г. И. М., възложител на ревизията и А. А. Н., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение №1897/15.12.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. за данъчни периоди м. 08.2018г., м. 12.2017г.и м.09.2018г.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „Интерброкс“ ЕООД ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Б. И. С. разноски по делото в размер на 3456,74лв./ три хиляди четиристотин петдесет и шест лв. и седемдесет и четири ст./

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.